

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

9. De Romani Pontificis Primatu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

Sedem, neq; ab Augusto, neque à Clero, neque à Regibus, neque à Populo esse iudicandam: item cum multa essent obiecta Symmacho Papæ, & idcirco magna esset episcoporum congregata Synodus: Laurentius Episcopus Mediolanensis, & reliqui Præules dixerunt, sua auctoritatis non esse in summum Pontificem sententiam ferre: & totam causam Deo se tradere iudicandam. S. Eudodius itidem ostendit libro, qui à Sanctis Patribus in Synodo Romana unanimi consensu receptus, & Symmachi Papæ auctoritate comprobatus est, soli Deo reservari causam sedis Apostolicæ: Otho Friburgensis historicus, qui non longe à tempore Othonis I Imperatoris scripsit, eum narraisset priuationem Pontificatus Ioannis, ait: *Que omnia virum licita, an secus acta sint dicere præsentis non est operis: vs enim gestus defendere, non gesturum rerum rationem reddere proposuimus:* eadem Gotfridus VVithichindus itidem Saxo, qui laudes tenuit Othonis I Imperatoris, eiusque res gestas descripsit: hoc quod factum est in Ioannem Papam, silentio prætermisit, quippe qui videt non sine vituperatione ipsius Othonis recentem posse Postremo suspensa est in hac parte fides Luitprandi historici, qui libro tertio sue historię plane testatur se scribere, vt de inimicis suis summatim loqueretur, & laudibus attollat eos, qui se multis beneficiis affecerant. Constat vero eum male tractatum à Berengario, bene vero ab Othone Imp. Obiciunt ergo Concilium Romæ coactum erravit, quippe quod Ioanni contra Canones Pontificatum ademit? Respondet, nihil mihi inquit, siquidem repugnante Ioanne legitimo Pontifice coactum, & peractum est, sola Othonis I Imp. auctoritate laica.

C A P. I X.

De Romani Pontificis Primatu.

Quæritur primo, An Petrus à Christo Domino inter omnes Apostolos Pontificatum accepit: ita vt ceteris fuerit auctoritate, & potestate superior? Hæretici negant Petrum inter Apostolos à Christo vllam Primatum auctoritatem, & potestatem habuisse, aut illis esse vllam iurisdictionem prælatum. Solum enim fatentur, Petrum ceteris Apostolis in certis quibusdam prærogatiuis præpositum: potest enim quæ esse omnium primus multis modis, videlicet ætate, sapientia, honore, dignitate, virtute, nobilitate, imperio, & potestate. Petrus ergo, inquit, fuit, Apostolorum primus ætate, fidei feruore, animi magnitudine: ac propterea primus omnium sententiam dicebat, respondebat, præcedebat, & nominabatur: non tamen fuit primus omnium imperio, auctoritate, & potestate: ceteris enim imperare, eosque si male fecissent corripere, eivse leges & præcepta tradere, vel iura dare nequibat. Sed constans est & certa omnium Catholicorum sententia, Petrum Christi Domini institutione primatum inter Apostolos accepisse cum imperio & potestate. Quare non satis est Catholico doctore ad hoc dogma Hæreticorum consuetudinem, contendere Petram fuisse Apostolorum primum: sed oportet etiam ostendere illum eis fuisse imperii potestatem superiorem, cui quidem veritati satis amplum & luculentum diuine literæ testimonium perhibent. Sunt enim duo loci Euangelici, in quorum vno primatum Petro Christus Dominus promisit, in altero primatum contulit, ac ita promissum impleuit. Matth. 16. promiserat Christus Primatum Petro illis verbis: *Ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & tibi dabo claves regni cælorum: & quodcumque ligaueris super terram, erit solutum & in cælis.* Ioan. vero cap. 21. Christus promissum exoluit, cum Petro dixit ter: *Pasce agnos meos, vel oues meas.* His duobus locis Petri Apostoli Primatum manifeste continetur.

Hæretici tamen multa nobis obiciunt, quibus verum & germanum horum verborum sensum labefactare conantur. Aiunt illi in primis, huius dicti. *Et super hanc petram, &c.* Sensum hunc esse: Christus seipsum tunc petram monstrauit, dicens: *Ædificabo Ecclesiam meam,* quasi dice-

ret, super me, qui sum petra firmissima, quam tu es ore confessus, *ædificabo ecclesiam meam,* idque ex eo colligunt, quia S. August. *tract. in Ioan. 124.* sic eum locum expoluit, & *libr. 1. retract. c. 21. ait,* se aliquando hæc verba explicasse, vt in petra intelligeretur Petrus, aliquando vero ita vt intelligeretur Christus: quæ posteriori sensum magis approbare videtur, eumque ratione & argumento concludit, quia Christus nõ dixit: *Tu es Petra, & super hanc petram, &c.* sed, *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam.* Subdit tandem ille posse intelligi petram, vel Christum, vel Petrum. *Harum duarum sententiarum vtra sit probabilior, eligat lector.* Sic ille. Orig. *in cap. 16. Matth.* appellatione petrae videtur intelligi quemlibet fidelem constituentem Christum. Sed enim S. August. argumentum vim magnam non habet: quia in Græco, petra dicitur: *πέτρα,* & proinde Christus Dominus optima est allusio: vius: *Tu es πέτρος,* quod est Latine petra: Latinus vero interpretatus, & commodius sane non potuit hæc nominis allusionem explicare: & ideo vertit: *Tu es Petrus, & super hanc petram,* Petrum genere masculino nominans, vt proprium ipsius Petri nomen exprimeret: genere vero feminino petram dicens, vt ipsam lapidem, vel saxum à Christo notatum designaret. Deinde, quia Christus Dominus cū hæc diceret, Syriaco sermone quo tunc Iudæi utebantur, tantummodo loquebatur: in quo certe sermone vox Syriaca petram significans, minime vario sine terminatur; Syriace enim petra, siue saxum dicitur *cephay:* unde Christum credimus dixisse: *Tu es cepha:* quod verbum alius Euangelista reddidit: *Tu es Simon filius Iona, tu vocaberis Cephas,* quasi dicat, Nunc vocaris Simon, sed à petra nomen habebis, & petra vocaberis, & super talem petram ædificabo Ecclesiam meam. Huc accedit, quod ipse sermonis contextus indicat in petra esse necessario Petrum intelligendam: quia Petro tanquam singularem fidem professio, Christus singulare præmium promittit: & ideo dicit: *Tu es Petrus,* quod est, à petra nomen habes, & petra vocaris; & propterea super te, qui talis es petra, Ecclesiam meam ædificabo. Denique Christus vius est verbo futuri temporis, ædificabo: nam si seipsum digito, aut manu monstrabat, quorsum diceret, ædificabo? super ipsum enim iam erat ecclesia ædificata: at suum Vicarium nondum designat & elegerat.

Deinde Hæretici obiciunt, petrae appellatione hoc loco, intelligi debere fidem quam confessus est Petrus. Sic enim, inquit, hunc locum exponit Chrylost. *hem. 55. c. 83. in Matth.* At enim contra Chrylostomum, & alios facit simplex & clarus ipsius sermone contextus, nam Christus dixit: *Tu es Petrus,* id est, petra: *Et super hanc petram,* qualis nimirum es tu: non enim Christus in tam paucis verbis diuersas petras, aut saxa significare voluit: vnum quidem, cum dixit, *Tu es Petrus,* alterum, fidem quam fuerat Petrus professus. Et certe pronomen, *hanc,* designat ad sensum, quod proxime antecessit, & sensu adhuc retinetur, quod longe præcessit, & quod mente potius, quam sensu percipitur. Longius distabat fidei confessio, quam Petrus fecerat, & mentis intelligentia seruabatur. Christus vera dixit: *Tu es petra, & super hanc talem petram ego ædificabo Ecclesiam meam.*

Tertio illi argumentantur, eius loci sensum esse: *Tu es petra, & super hanc petram,* qualis tu es, ædificabo Ecclesiam meam, videlicet Iudæorum & circumcisorum, non omnem, nam Paulus Apostolus *ad Gal. 2. ait:* [Qui cooperatus est Petro in Apostolorum circumcisionis: operatus est & mihi inter Gentes.] quod est idem, ac si diceret, commissam esse Petro circumcisionem, seu Iudæorum Ecclesiam, paulo vero Gentium. Verum contra istos tria maxime faciunt, primum, quia Christus absolute & simpliciter dixit: *Ædificabo Ecclesiam meam,* non hanc aut illam Iudæorum, vel Gentium. Deinde, quia *Io. 21. dixit* Christus Petro: *Pasce oues meas* absolute & simpliciter, nõ has aut illas: quare simpliciter promiserat, simpliciter et exoluit. Postremo quia hoc loco promittitur Petro claves regni cælorum.

Appellationi vero clauum pulchra inest Metaphora, qua significatur potestas generatim Petro data. Regibus enim & principibus cum traduntur vrbis, vel oppidi clauis, traditur tota potestas simpliciter in populum, vel ciuitatem. Hæc autem Metaphora erat Hebræis vsitata. nam *Iſa. 22.* dixit Dominus cuidam aulæ & domui regie Præfecto: *Amouebo te, & alterum substituiam, & dabo illi clauem domus Dauid supra humerum:* quibus verbis significabat Dominus, in domo regia omnia esse administranda consilio, auctoritate & potestate eius, quem ipse delegerat. Et ita Christus hoc in loco, cum promittit Petro clauis regni cælorum, promittit ei se daturum simpliciter omnem potestatem in regnum cælorum, hoc est, in ecclesiam, per quam patet aditus ad cæleste regnum, quia vero Petrus primum Iudæis Euangelium annunciauit, deinde Gentibus, & Paulus sicut fuit à Domino vocatus, vt deferret nomen suum ad Gentes, ita ab initio conuersionis suæ inter gentes Christi Euang. promulgauit, ideo dixit Petrum esse circumcisorum Apostolorum, se vero gentium.

Quarto argumentatur ex sensu horum verborum: *Edificabo Ecclesiam meam*, quæ est, (inquiunt) Promouebo ecclesiam meam, & faciam eam crescere super te tanquam super vnam petram adherentem aliis, & cum aliis coniunctam, quod est dicere, Te tanquam vnum lapidem ponam in ecclesiam meam super quem crescat. Paulus enim ad *Ephes. 2.* scribit: *Super adificasti supra fundamentum Apostolorum & Prophetarum.* Et *1. Petri 2.* *Et ipsi tanquam lapides vivi, superadificamini.* Respondeo, ipsum literæ contextum non obscure significare in Petro, vt in fundamento post Christum Ecclesiam ædificandam, neque enim Christus solum dixit: *Edificabo Ecclesiam meam*: sed etiam adiecit: *Et tibi dabo clauis regni cælorum.* Deinde quia Christus Petro tanquam singulariter eius fidem professio, singulare velati præmium promittit, dicens: *Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo ecclesiam meam*: ergo aliquid est Petro tanquam proprium datum, quod non est communicatum cum cæteris.

Postremo obiciunt, quia patres tradunt, vt constat ex *Augusti serm. 13. de verbis Domini, & in libr. de Agone Christiano* Petrum clauis regni cælorum accepisse nomine ecclesie totius, cuius vicem & personam gerebat: sicut cum quis mittit aliquem ad alium, vt nomine ipsius quippiam accipiat. Item Patres communiter testantur, Petrum esse locutum tanquam os omnium Apostolorum. Respondemus, minime negare nos, Patres sic locutos fuisse. Sed id propterea dicunt, quia significare volunt, in Petro tanquam in capite & fundamento totam ecclesiam contineri: & Petrum accepisse potestatem ob communem ipsius ecclesie salutem & bonum. Non ergo significant ecclesiam in Petrum tanquam in procuratorem quandam, suam auctoritatem transfuisse, vt ipsius nomine eam potestatem acciperet. Pari ratione interpretandum est, quod ab eisdem patribus dicebatur, Petrum esse locutum nomine omnium Apostolorum: non quod Apostoli in ipsum suam potestatem transferrent, vt ipse nomine omnium loqueretur: sed quod, vt eorum caput & princeps, pro omnibus responderet.

C A P. X.

Diluuntur alia argumenta Hæreticorum, quibus locum Ioan. 21. Pasce oves meas, passim oppugnant.

Primo igitur Hæretici verbum illud, *Pasce*, per Metaphoram & tropum exponunt, quasi Christus dixerit: *Doce populum meum, ei sacramenta ministra, cura, vt eum exemplo vitæ & doctrina confirmes & dirigas.* Respondeo, verbum *Pasce*, Hebræis idem esse quod regere, & Reges pastores appellantur. Quod nos latine legimus, in *Psal. 22.* *Dominus regit me*; in Hebræo dicitur: *Dominus pascit me*, illud etiam: *Reges eos in virga ferrea*: Hebræice est *Pascit eos*.

Secundo argumentantur, nihil Petrum singulare &

proprium accepisse, quod non fuerit cæteris quoque concessum. Etenim *Matth. 8.* dictum est omnibus: *Quæcumque alligaueritis, &c.* & *Ioan. 20.* *Accipite spiritum sanctum: quorum remiseritis peccata, &c.* in extrema cæna omnes patres sunt presbyteri constituti: *Matth. vlt.* & *Matc. vlt.* omnibus sine discrimine datur potestas Euangelium annunciandi in toto terrarum orbe.

Præterea ex historiis ecclesiasticis constat singulos Apostolorum in omnes terrarum provincias esse dispersos, & vbique Dei verbum promulgasse: Episcopos in vrbibus creasse: in diuersis locis Presbyteros, & Diaconos elegisse & ordinasse: ergo omnes fuerunt auctoritate, & potestate pares. Respondeo, eos quidem fuisse æquales, quoad vsum & functionem ipsius Apostolicæ legationis, & quod ad vsum potestatis Ordinis spectat: non tamen simpliciter in omnibus aliis quæ pertinent ad potestatem iurisdictionis. Omnes quidem erant Sacerdotes, omnes episcopi, omnes Apostoli: quæ singule per diuersæ erant potestates ad diuersa munera & functiones obeundas: at vni Petro data est ordinaria, & suprema potestas iurisdictionis in successores perpetuo transtitura, quæ cum cæteris Apostolis communicata non est, nimirum Christus Petrum tanquam sui Vicarium instituit, vt ratione huius muneris, & officii totam ecclesiam gubernaret. Dices, cæteros etiam Apostolos fuisse Christi Vicarios, ecclesie testimonio & auctoritate dicentis: *Ve istidem Rectoribus gubernatur, quos operis tui Vicarios eidem consulisti præesse pastores.* Respondeo, cæteros quidem Apostolos etiam fuisse Vicarios, non tamen Petro in iurisdictionis potestate pares, quoniam summa Vicarii potestas tradita Petro fuit, in suos quoque successores transmittenda, nam eam sibi, & suis successoribus accepit: illa vero ampliorum Apostolorum potestas, quæ sunt post Petrum in partem ministerii constituti Vicarij, non erat omni ex parte & modo in eorum successores deriuanda, sed vna cum ipsis defutura. Vnde post Petri obitum Roman. Pont. ei tanquam supremus Christi Vicarius cum summa in omnem ecclesiam potestate successit. Dicit Hæretici, etiam Pauli, vel Ioannis, vel Iacobi, & aliorum quoque Apostolorum successores, successerunt, vt Sacerdotes, vt episcopi, vt gubernatores, retores, & pastores animarum. Respondeo, in Apostolis fuisse varias potestates: erant enim illi in primis Sacerdotes, erant episcopi, erant Apostoli, Apostolorum potestas vna cum ipsis extincta & finita desit, quia fuit personarum priuilegium, & potestas commissa & delegata, non ordinaria; at Sacerdotis, & episcopi potestas manauit in successores: quia erat eius, & facultas ordinaria. Fuit igitur in Apostolis præter alias duplex potestas, ordinis & iurisdictionis: potestate ordinis, qua Apostoli erant Sacerdotes & Episcopi, Petro fuerunt æquales, sicut nunc omnes episcopi sunt eidem potestate pares, at potestas iurisdictionis non fuit in Petro, & cæteris Apostolis æqualis: nam in Petro fuit ordinaria ratione muneris & officii, in quo est à Domino constitutus, in aliis fuit commissa & delegata à Christo. Vnde post obitum Petri illa summa in totam ecclesiam iurisdictionis in successores transtulit: at in aliorum Apostolorum successores manauit eorum potestas, vt fuit ordinaria, qua scilicet ipsi erant Sacerdotes, & episcopi, non tamen, vt fuit commissa & demandata: ac propterea successores eorum fuerunt Sacerdotes & Episcopi certarum ecclesiarum, non autem legati in totum terrarum orbem missi. Deinde, ipso iure, quo Petrus fuit supremus Christi Vicarius relictus, potuit in omnibus totius mundi plagis ecclesias erigere, episcopos creare, clericos instituire: quæ quidem omnia etiam eius successor præstare potuisset, etiam si nullos cæteri Apostoli successores reliquissent, at nullus alius Apostolus potuit successorem relinquere, nisi certæ ecclesie episcopum & pastorem. Ergo potestas Petro data fuit superior & maior, quam reliquorum: nam in Petro fuit ordinaria, in cæteris extraordinaria & delegata, & commissa tantummodo.

Tertio Hæretici argumentantur ex dicto S. Cypriani

quod